# POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)
z dnia 12 marca 2007 r. *

W sprawie T-417/04

**Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia,** reprezentowana przez E. Bevilacquę oraz F. Capellego, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

**Komisji Wspólnot Europejskich,** reprezentowanej przez L. Visaggię oraz E. Righini, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

**Republikę Węgierską,** reprezentowaną przez P. Gottfrieda, działającego w charakterze pełnomocnika,

* Język postępowania: włoski.

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności przepisu ograniczającego od dnia 31 marca 2007 r. prawo używania nazwy „Tocai friulano" ujętego w postaci uwagi wyjaśniającej w pkt 103 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1429/2004 z dnia 9 sierpnia 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 753/2002 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina (Dz.U. L 263, s. 11),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(czwarta izba),

w składzie: H. Legal, prezes, V. Vadapalas i N. Wahl, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

## Postanowienie

### Ramy prawne

1 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (Dz.U. L 179, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym"), które weszło w życie z dniem 1 sierpnia 2000 r. stanowi w art. 19, że „[p]aństwa członkowskie sklasyfikują odmiany winorośli służące do

produkcji wina" oraz że w sporządzonej przez nie klasyfikacji „wskażą odmiany odpowiednie do produkcji wina gatunkowego [produkowanego w określonych regionach] na ich terytorium".

2 Rozporządzenie podstawowe określa w art. 47–53 i w załącznikach VII i VIII uregulowania wspólnotowe znajdujące zastosowanie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina.

3 Artykuł 47 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przewiduje:

„Przepisy dotyczące opisu, oznaczenia i prezentacji określonych produktów objętych niniejszym rozporządzeniem oraz ochrona pewnych szczegółów [oznaczeń i określeń] i terminów są określone w niniejszym rozdziale oraz w załącznikach VII i VIII [...]".

4 Zgodnie z art. 50 rozporządzenia podstawowego:

„1. Państwa członkowskie podejmą wszelkie niezbędne kroki, aby umożliwić zainteresowanym stronom zapobieżenie, na warunkach określonych w art. 23 i 24 porozumienia o aspektach handlowych praw własności intelektualnej, posługiwania się na obszarze Wspólnoty oznaczeniami geograficznymi dołączonymi do produktów [identyfikującymi produkty], o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. b), w stosunku do produktów niepochodzących z miejsca wskazanego na oznaczeniu geograficznym, o którym mowa, nawet jeśli prawdziwe miejsce pochodzenia towaru jest wskazane lub oznaczenie geograficzne jest użyte w tłumaczeniu, lub towarzyszą mu wyrażenia takie jak »rodzaj«, »typ«, »styl«, »imitacja« i tym podobne.

2. Dla celów niniejszego artykułu »oznaczenia geograficzne« oznaczają oznaczenia, które identyfikują produkt jako produkt pochodzący z terytorium trzeciego kraju, który jest członkiem Światowej Organizacji Handlu lub z regionu, czy miejscowości położonej na tym terytorium, w przypadkach, gdzie określona jakość, reputacja [renoma] lub inne charakterystyki produktu mogą być przypisane do tego geograficznego miejsca pochodzenia.

[...]"

5 Zgodnie z art. 52 ust. 1 rozporządzenia podstawowego:

„Jeśli państwo członkowskie używa nazwy określonego regionu do określenia wina gatunkowego [produkowanego w określonych regionach] lub, gdzie to stosowne, wina przeznaczonego do wyrobu wina gatunkowego [produkowanego w określonych regionach], nazwa ta nie może być użyta do określenia produktów sektora wina nieprodukowanych w tym regionie lub produktów nieokreślonych przez nazwę, zgodnie z przepisami stosownych przepisów Wspólnoty lub przepisów krajowych [produktów, których nazwa nie została nadana zgodnie ze stosowanymi przepisami wspólnotowymi i krajowymi] [...].

Bez uszczerbku dla przepisów Wspólnoty dotyczących określonych odmian wina gatunkowego [produkowanego w określonych regionach] państwa członkowskie mogą w przypadku ściśle określonych warunków produkcji, które te państwa określą, udzielić zezwolenia na użycie nazwy ściśle określonego regionu, której będą towarzyszyły szczegóły dotyczące metody produkcji, gatunku [typu produktu] czy nazwa odmiany winorośli lub jej synonimu [...]".

6 Załącznik VII pkt B ust. 1 rozporządzenia podstawowego określa oznaczenia dodatkowe, które mogą widnieć na etykiecie wina. Przepis ten przewiduje:

„Oznaczenia [etykiety] produktów uzyskanych [wytworzonych] na terenie Wspólnoty mogą być uzupełnione o następujące elementy [oznaczenia] na zasadach, które zostaną ustalone:

[...]

b) w przypadku win stołowych z oznaczonym pochodzeniem geograficznym [z oznaczeniem geograficznym] oraz win gatunkowych [produkowanych w określonych regionach]:

[...]

— nazwa jednej lub więcej odmian [winorośli]".

7 Załącznik VII pkt G ust. 3 rozporządzenia podstawowego wskazuje:

„Każde państwo członkowskie powinno być odpowiedzialne za [zapewnia] kontrolę i ochronę win gatunkowych [produkowanych w określonych regionach] oraz win stołowych opisanych [oznaczonych] przez wskazanie regionu geograficznego wprowadzanych na rynek zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia".

8 Przepisy wykonawcze do rozporządzenia podstawowego zawiera rozporządzenie Komisji (WE) nr 753/2002 z dnia 29 kwietnia 2002 r. ustanawiające niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina (Dz.U. L 118, s. 1). Rozporządzenie nr 753/2002 weszło w życie w dniu 1 sierpnia 2003 r.

9 Artykuł 19 rozporządzenia nr 753/2002 zatytułowany „Wskazanie odmiany winorośli" stanowi:

„1. Nazwy odmian winorośli używanych do produkcji wina stołowego z oznaczeniem geograficznym lub gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, bądź też synonimy tych nazw można podać na etykietach danego wina, pod warunkiem że:

[...]

c) nazwa odmiany lub jeden z jej synonimów nie obejmuje oznaczenia geograficznego stosowanego dla opisu gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, wina stołowego lub wina przywożonego, wymienionych w porozumieniach zawartych między Wspólnotą a państwami trzecimi, a w przypadkach innego terminu geograficznego towarzyszącego tej nazwie, nazwa ta jest podana na etykietach bez tego terminu geograficznego;

[...]

2. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. c):

a) nazwę odmiany lub jeden z synonimów obejmujących wskazanie [oznaczenie] geograficzne można uwidocznić na etykiecie wina z tym oznaczeniem geograficznym;

b) nazwy odmian i ich synonimy wymienione w załączniku II można stosować zgodnie z krajowymi i wspólnotowymi przepisami obowiązującymi w dniu wejścia niniejszego rozporządzenia w życie [...]".

10 Załącznik II do rozporządzenia nr 753/2002 zatytułowany „Lista odmian winorośli i ich synonimów obejmujących oznaczenia geograficzne, które mogą być umieszczone na etykietach win zgodnie z przepisami art. 19 ust. 2" obejmuje w szczególności, jeśli chodzi o Włochy, określenie „Tocai friulano, Tocai italico". Stosownie do przypisu dotyczącego tego określenia „nazwa »Tocai friulano« i jej synonim »Tocai italico« może być stosowana w okresie przejściowym do dnia 31 marca 2007 r.".

11 Rozporządzenie nr 753/2002 zostało zmienione w następstwie przystąpienia do Unii Europejskiej dziesięciu nowych państw, w tym Republiki Węgierskiej, w dniu 1 maja 2004 r. rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1429/2004 z dnia 9 sierpnia 2004 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 753/2002 (Dz.U. L 263, s. 11, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem"). Rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 maja 2004 r.

12 Nie wprowadzono zmian do przywołanego wyżej art. 19 rozporządzenia nr 753/2002. Wyżej wymieniony załącznik II do rzeczonego rozporządzenia co do zasady również nie został zmieniony, jeśli chodzi o określenie „Tocai friulano, Tocai italico".

13 Z załącznika tego, zmienionego zgodnie z załącznikiem I do zaskarżonego rozporządzenia, wynika, że pośród odmian winorośli i ich synonimów dotyczących Włoch, które są tam opisane, wymienione zostały nazwa „Tocai friulano" w pkt 103 i nazwa „Tocai italico" w pkt 104. W odniesieniu do „Tocai friulano" zostało ponadto wskazane w uwagach, że „[n]azwy »Tocai friulano« można używać wyłącznie dla win gatunkowych [produkowanych w określonych regionach] pochodzących z regionów Veneto i Friuli w trakcie okresu przejściowego do 31 marca 2007 r.". Zaznaczono również w uwagach w odniesieniu do „Tocai italico", że „synonimu »Tocai friulano« można używać wyłącznie w odniesieniu do win gatunkowych [produkowanych w określonych regionach] pochodzących z regionów Veneto i Friuli w trakcie okresu przejściowego do 31 marca 2007 r.".

14 Podobna wzmianka wynikająca z tego samego przepisu przejściowego figuruje w pkt 105 załącznika I dotyczącym Francji i nazwy odmiany winorośli tokay pinot gris, co do której przewidziano w uwagach, że „synonimu »tokay pinot gris« można używać wyłącznie w odniesieniu do win gatunkowych [produkowanych w określonych regionach] pochodzących z departamentów Bas-Rhin i Haut-Rhin w trakcie okresu przejściowego do 31 marca 2007 r.".

15 Z całości załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia wynika, że tego rodzaju przepis zakazujący używania niektórych nazw odmian winorośli lub ich synonimów po dniu 31 marca 2007 r. dotyczy wyłącznie trzech wyżej wymienionych nazw.

## Postępowanie i żądania stron

16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 października 2004 r. Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia wniosła niniejszą skargę.

17 Osobnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 27 stycznia 2005 r., Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 ust. 1 regulaminu Sądu.

18 Postanowieniem z dnia 21 lutego 2005 r. prezes czwartej izby Sądu dopuścił Republikę Węgierską do udziału w sprawie w charakterze interwenienta w celu poparcia żądań Komisji.

19 Skarżąca złożyła w dniu 30 marca 2005 r. uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję.

20 Republika Węgierska złożyła swe uwagi w dniu 13 kwietnia 2005 r.

21 Komisja i skarżąca odpowiednio w dniu 24 i 29 czerwca 2005 r. złożyły uwagi dotyczące uwag interwenienta – Republiki Węgierskiej.

22 W skardze Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna;

— stwierdzenie nieważności przepisu ograniczającego od dnia 31 marca 2007 r. prawo używania nazwy „Tocai friulano", ujętego w postaci uwagi wyjaśniającej w pkt 103 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

23 W ramach zarzutu niedopuszczalności Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

24 W uwagach interwenienta Republika Węgierska wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

## Co do prawa

25 Zgodnie z art. 114 ust. 1 regulaminu, jeśli jedna ze stron o to wnosi, Sąd może orzec w przedmiocie niedopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z ust. 3 tego artykułu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd ocenia, iż akta sprawy dają mu wystarczająco jasny pogląd na sprawę, a zatem zbędnym jest otwieranie procedury ustnej.

*Argumenty stron*

26 Komisja twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia indywidualnie, w rozumieniu art. 230 ust. 4 WE.

27 Podnosi ona, że rozporządzenie, a w szczególności pkt 103 z załącznika I formułuje normy ogólne i abstrakcyjne skierowane do wszystkich podmiotów gospodarczych prowadzących działalność w sektorze produkcji i handlu winem, to znaczy do osób, których normy te dotyczą w sposób ogólny i abstrakcyjny, oraz że ma ono ogólny charakter normatywny.

28 Komisja wykazuje, że zakładając nawet, że sama skarżąca jest producentem wina „Tocai friulano", okoliczność ta nie wystarcza, aby uznać, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy jej indywidualnie. W istocie bowiem fakt, że akt normatywny może mieć konkretne skutki, odmienne w stosunku do różnych

podmiotów prawa, do których ma zastosowanie, nie wyróżnia ich w odniesieniu do innych zainteresowanych podmiotów, ponieważ stosowanie tego aktu dokonuje się na podstawie sytuacji obiektywnie określonej.

29 Niezależnie od twierdzenia skarżącej, że nazwa „Tocai friulano" pełni funkcję wspólnego znaku towarowego, Komisja podnosi, że nie może ona skutecznie twierdzić, że przysługuje jej tytuł prawny do tego rzekomego znaku towarowego. Wyrok z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorníu przeciw Radzie, Rec. s. I-1853 nie ma zatem znaczenia dla niniejszego sporu. Komisja utrzymuje ponadto, że nazwa „Tocai friulano" nie jest oznaczeniem geograficznym, ale wyłącznie nazwą odmiany winorośli, z którego w przeciwieństwie do nazw pochodzenia nie wynikają prawa własności przemysłowej i handlowej. Ani Konwencja Paryska w sprawie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r., ani Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (zwane dalej „TRIPS") zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu (Dz. U. 1994, L 336, s. 214) nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie.

30 Strona pozwana utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie nie stanowi ingerencji w swobodne wykonywanie przez skarżącą jej uprawnień na szczeblu regionu zwłaszcza w dziedzinie rolnictwa, ponieważ uprawnienia w zakresie nazw pochodzenia win są we Włoszech kompetencją państwa a nie regionów, na co dowodem jest fakt, że właściwe przepisy krajowe powtarzające czasowe ograniczenie w używaniu nazwy „Tocai friulano" zostały ustanowione w postaci aktu państwa. Podnosi ona ponadto, że w dziedzinie wspólnej organizacji rynków rolnych interwencja państw członkowskich jest ograniczona przepisami wspólnotowymi oraz że zakładając nawet, że skarżąca może zgodnie z prawem krajowym regulować kwestie użycia nazwy odmiany winorośli, jej uprawnienia winny być zgodne z prawem wspólnotowym. Co więcej okoliczność, że stosowanie aktu wspólnotowego może oddziaływać na warunki społeczno-gospodarcze na terytorium jednostki na obszarze jednostki podziału terytorialnego państwa, nie jest wystarczającym argumentem, aby uznać, że akt ten dotyczy jej indywidualnie.

31 Komisja utrzymuje ponadto, że skuteczna ochrona sądowa jest zapewniona wówczas gdy istnieje możliwość pośredniego zakwestionowania zgodności z prawem spornego rozporządzenia poprzez zaskarżenie pozostających w związku z nim aktów krajowych, ponieważ skarga prowadzić może do wniesienia do Trybunału przez sąd krajowy wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, tak jak to miało miejsce w przypadku nazwy „Tocai friulano".

32 Republika Węgierska popierająca argumentację Komisji w zakresie zarzutu niedopuszczalności podnosi ponadto, że przepis zaskarżonego rozporządzenia, którego stwierdzenia nieważności domaga się skarżąca, znajdował się wcześniej w takim samym brzmieniu w rozporządzeniu nr 753/2002, w odniesieniu do którego upłynął termin na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności.

33 Ponadto skarżąca nie ma bezpośredniego interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ prawo do używania każdej nazwy szczepu winorośli przyznaje ono państwu, a nie jednostkom jego podziału terytorialnego. Sporny przepis nie kreuje zatem żadnych praw ani obowiązków po stronie włoskich regionów.

34 Dowodem na brak indywidualnego interesu skarżącej jest również fakt, że nie jest ona jedynym podmiotem zainteresowanym spornym ograniczeniem czasowym, ponieważ środek ten dotycząc szczepu tokay pinot gris znajduje również zastosowanie do francuskich plantatorów winorośl.

35 Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia utrzymuje, że skarga jest dopuszczalna.

36 Podnosi ona, że sporny przepis dotyczy jej bezpośrednio, ponieważ jest on bezpośrednio stosowany, nie pozostawia żadnego zakresu swobodnego uznania władzom odpowiedzialnym za podjęcie koniecznych działań w celu jego wykonania

oraz wskazuje wyraźnie na nazwę „Tocai friulano", której używanie ogranicza w czasie. Skarżąca twierdzi, że ma bezpośredni interes w utrzymaniu tej nazwy zarówno jako plantator winorośli tej odmiany, jak i ze względu na fakt, że wino o tej nazwie jest produkowane z winogron w całości zebranych na jej terytorium i stanowi istotną część produkcji winnej regionu.

37 Skarżąca utrzymuje, że sporny przepis dotyczy jej indywidualnie jako właściciela winnicy doświadczalnej i plantatora odmiany winorośli „Tocai friulano", nad której ulepszeniem pracuje, oraz że okoliczności sprawy Codorníu mogą być w pełni odniesione do niniejszej sprawy. Podnosi ona, że rozporządzenie podstawowe zezwala państwom członkowskim na uzupełnienie określonego oznaczenia geograficznego przez dołączenie nazwy odmiany winorośli, co miało miejsce we Włoszech w odniesieniu do nazwy „Tocai friulano", oraz że tym samym nazwa szczepu jest istotnym elementem oznaczenia geograficznego pozwalającym na jego odróżnienie. Ponadto nazwa szczepu winorośli stanowi dziedzictwo narodowe, którego wartość gospodarcza i handlowa jest uznana przez prawo międzynarodowe, w szczególności przez TRIPS.

38 Zaskarżony przepis narusza interesy gospodarcze producentów wina „Tocai friulano" pochodzących ze skarżącego regionu — interesy, których ochrona należy do zadań statutowych skarżącej. Ponadto szkoda dotyczy jedynie Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia, który jest jedynym regionem, w którym szczep ten jest uprawiany. Skarżąca ma zatem szczególny interes w utrzymaniu spornej nazwy, która stanowi dziedzictwo jej terytorium tak pod względem gospodarczym, jak i z punktu widzenia społecznego.

39 Skarżąca utrzymuje również, że akt dotyczy jej indywidualnie również jako instytucji autonomicznej, która zgodnie z konstytucją włoską ma wyłączne kompetencje legislacyjne w dziedzinie rolnictwa oraz uprawnienie do zmiany przepisów krajowych należących do jej kompetencji, jeżeli uzna to za właściwe. Podnosi ona ponadto, że regiony, które od 1963 r. posiadają uprawnienia opiniodawcze

w zakresie wpisu win do krajowego rejestru odmian winorośli, uzyskały na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2389/89 z dnia 24 lipca 1989 r. dotyczącego zasad ogólnych w zakresie klasyfikacji odmian winorośli (Dz.U. L 232, s. 1) uprawnienia w dziedzinie wyboru odmian winorośli uprawianych na ich terytorium.

40 Skarżąca podnosi ponadto, że Sąd uznał w wyroku z dnia 15 czerwca 1999 r. w sprawie T-288/97 Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia przeciwko Komisji, Rec. s. II-1871, pkt 31 i 41, że należy zapewnić stosowną ochronę sądową w szczególności jednostce publicznej dysponującej osobowością prawną, twierdzącej, że akt wspólnotowy dotyczy jej indywidualnie i bezpośrednio, ponieważ uniemożliwia jej wykonywanie własnych kompetencji zgodnie z jej wolą.

41 Ponadto skarżąca utrzymuje, że należy wziąć pod uwagę projekt Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy, który przewiduje zmianę art. 230 akapit czwarty WE, ponieważ nowe brzmienie tego przepisu nie wymaga jako przesłanki dopuszczalności skargi wniesionej przeciwko aktowi wspólnotowemu, by akt ten dotyczył skarżących jednocześnie bezpośrednio i indywidualnie.

42 Odnosząc się do argumentu Republiki Węgierskiej dotyczącego upływu terminu prekluzyjnego, skarżąca zwraca uwagę, iż strona pozwana nie podniosła w tym zakresie zarzutu niedopuszczalności. Wskazuje ona, że czasowe ograniczenie używania nazwy „Tocai friulano" przewidziane rozporządzeniem nr 753/2002 zostało oparte na porozumieniu w sprawie wina zawartym pomiędzy Wspólnotą a Republiką Węgierską, którego ważność zakwestionowała ona w ramach postępowania prejudycjalnego zakończonego wyrokiem Trybunału z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie C-347/03 Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia i ERSA, Zb.Orz. s. I-3785. Kwestionowanie wyżej wymienionego rozporządzenia było w konsekwencji pozbawione sensu, gdyż opierało się ono na umowie międzynarodowej. Sytuacja

uległa jednak radykalnej zmianie po przystąpieniu interwenienta do Unii Europejskiej, ponieważ traktat o przystąpieniu uchylił wcześniejsze umowy międzynarodowe, a przy braku wyraźnej derogacji zawartej w tym traktacie zastosowanie znajdowało wyłącznie prawo Wspólnoty.

*Ocena Sądu*

43 Zgodnie z brzmieniem art. 230 akapit czwarty WE „każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na decyzje [...], które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia [...] dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie".

W przedmiocie charakteru zaskarżonego przepisu

44 Zgodnie z utrwaloną liną orzecznictwa kryterium rozróżnienia między rozporządzeniem a decyzją należy poszukiwać w generalnym charakterze danego aktu bądź w jego braku (wyrok Trybunału z dnia 14 grudnia 1962 r. w sprawach połączonych 16/62 i 17/62 Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes i in. przeciwko Radzie EWG, Rec. s. 901, 918 oraz wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-139/01 Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-409, pkt 87). Akt ma charakter generalny, gdy znajduje zastosowanie w sytuacjach określonych w sposób obiektywny i wywołuje skutki prawne wobec określonych kategorii podmiotów wskazanych w sposób abstrakcyjny (ww. wyrok w sprawie Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, pkt 87; zob. również podobnie wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie C-244/88 Usines coopératives de déshydratation du Vexin i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 3811, pkt 13).

45 W niniejszej sprawie przepis zaskarżonego rozporządzenia, którego stwierdzenia nieważności domaga się skarżąca, mianowicie uwaga wyjaśniająca zawierająca ograniczenie czasowe posługiwania się nazwą „Tocai friulano" zawarta w pkt 103

załącznika do wspomnianego rozporządzenia przewiduje, że „[n]azwy »Tocai friulano« można używać wyłącznie dla win gatunkowych [produkowanych w określonych regionach] pochodzących z regionów Veneto i Friuli w trakcie okresu przejściowego do 31 marca 2007 r.". Przepis ten zawarty jest w załączniku zatytułowanym „Lista odmian winorośli i ich synonimów zawierających oznaczenie geograficzne i mogących pojawić się na etykietach win zgodnie z art. 19 ust. 2 [rozporządzenia nr 753/2002]". Załącznik ten zawiera dwie kolumny — pierwsza wskazuje nazwy odmian winorośli i ich synonimy, a druga przypisuje każdej nazwie wymienionej w pierwszej kolumnie państwo lub państwa, które mogą ją używać. Załącznik wymienia 122 nazwy odmian winorośli lub ich synonimy oraz zawiera uwagę wyjaśniającą stanowiącą o ograniczeniu prawa do używania nazwy w trzech przypadkach. Z załącznika wynika, że ograniczenie czasowe w posługiwaniu się nazwą „Tocai friulano" dotyczy również wymienionego w pkt 104 jej synonimu „Tocai italico", oraz że identyczne ograniczenie czasowe przewidziane w pkt 105 dla nazwy „tokay pinot gris" dotyczy Francji. Pozostałych 119 nazw i ich synonimów nie podlega podobnemu ograniczeniu prawa do ich używania.

46 Zaskarżony przepis stanowi część uregulowania ogólnego, określającego zasady używania nazw odmian winorośli i ich synonimów zawierających oznaczenia geograficzne w celu ochrony produktów sektora wina w całej Wspólnocie Europejskiej. Uregulowanie to odnosi się do sytuacji określonych w sposób obiektywny, na które składają się 122 przypadki, w których nazwy odmian winorośli lub ich synonimy mogą być umieszczane tytułem wyłączności na etykietach wina. W ramach art. 19 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 753/2002 jego załącznik II w brzmieniu określonym załącznikiem I zaskarżonego rozporządzenia przewiduje trzy przypadki ograniczeń czasowych w używaniu nazwy, a pośród nich przepis, którego stwierdzenia nieważności dochodzi skarżąca.

47 Przepis ten ma zastosowanie do ogółu plantatorów, producentów i sprzedawców — teraźniejszych i przyszłych — zainteresowanych używaniem ujętej w nim nazwy. Przepis ten jest częścią przepisów ogólnych dotyczących oznaczenia, nazwy, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina ustanowionych zaskarżonym rozporządzeniem, które odnosi się do wszystkich podmiotów gospodarczych i jednostek podziału terytorialnego Wspólnoty Europejskiej.

48 Przepisy wspólnotowe przewidziały, ujmując sytuacje w sposób obiektywny, ograniczenie czasowe używania niektórych nazw odmian winorośli i ich synonimów. Przepis ten rodzący skutki prawne względem kategorii osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny znajduje zastosowanie w trzech przypadkach (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 31 maja 2001 r. w sprawie C-41/99 P Sadam Zuccherifici i in. przeciwko Radzie, Rec. s. I-4239, pkt 25).

49 Trybunał potwierdził uprzednio, że zawarte w tekście ograniczenia lub zwolnienia o charakterze tymczasowym (wyrok Trybunału z dnia 11 lipca 1968 r. w sprawie 6/68 Zuckerfabrik Watenstedt przeciwko Radzie Rec. s. 595, 605 oraz z dnia 16 kwietnia 1970 r. w sprawie 64/69 Compagnie française commerciale et financière przeciwko Komisji, Rec. s. 221, pkt 12–15) lub o zasięgu terytorialnym (wyrok z dnia 18 stycznia 1979 r. w sprawach połączonych od 103/78 do 109/78 Société des usines de Beauport i in. przeciwko Radzie, Rec. s. 17, pkt 15–19) stanowią integralną część całości przepisów, które je formułują i podzielają, o ile nie stanowią nadużycia władzy, ich ogólny charakter (wyrok Trybunału z dnia 29 czerwca 1993 r. w sprawie C-298/89 Gibraltar przeciwko Radzie, Rec. s. I-3605, pkt 18).

50 Ogólny charakter zaskarżonego przepisu znajduje ponadto potwierdzenie w fakcie, że przepis rodzący skutki prawne identyczne z ograniczeniem czasowym nałożonym na używanie nazwy „Tocai friulano", został przewidziany dla innej odmiany winorośli — „tokay pinot gris", które to ograniczenie dotyczy w sposób obiektywnie podobny francuskiego regionu Alzacji (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-142/00 P Komisja przeciwko Nederlandse Antillen, Rec. s. I-3483, pkt 60–63).

51 Stąd zaskarżone rozporządzenie formułuje przepisy o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE, a zatem ma charakter normatywny.

W przedmiocie indywidualnego oddziaływania aktu na skarżącą

52 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie można wykluczyć przypadku, w którym przepis, który ze względu na swój charakter i zasięg ma charakter normatywny, znajduje bowiem zastosowanie do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych, może dotyczyć indywidualnie niektórych spośród nich. Dzieje się tak w sytuacji, gdy sporny akt dotyczy w sposób szczególny danej osoby fizycznej lub prawnej ze względu na pewne cechy, które są dla niej szczególne lub ze względu na okoliczności faktyczne, które wyróżniają ją spośród wszystkich innych podmiotów, indywidualizując ją w sposób analogiczny do tego jak jest zindywidualizowany adresat decyzji (zob. podobnie ww. wyrok Trybunału w sprawie Codorníu przeciwko Radzie, pkt 19 i 20 oraz wyrok z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeos Agricultores przeciwko Radzie, Rec. s. I-6677, pkt 36 i przywołane tam orzecznictwo).

53 W niniejszej sprawie Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia twierdzi po pierwsze, że jej cecha właściciela winnicy doświadczalnej produkującej szczególny typ wina „Tocai friulano" ma znaczenie w świetle orzecznictwa w sprawie Codorníu, biorąc pod uwagę wartość gospodarczą i handlową odmiany winorośli, o którą chodzi, która pełni funkcję „wspólnego znaku towarowego" i jest uznana przez prawo międzynarodowe, w szczególności przez TRIPS.

54 Właściwość skarżącej jako producenta, na którą się ona powołuje, nie pozwala na uznanie, iż jest ona zindywidualizowana w sposób podobny jak adresat decyzji. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem charakter generalny, a co za tym idzie, normatywny charakter aktu nie może być kwestionowany z racji możliwości mniej lub bardziej dokładnego określenia liczby, a nawet tożsamości podmiotów prawnych, do których w danej chwili ma on zastosowanie, o ile stosowanie tego aktu zależy od zaistnienia obiektywnego stanu prawnego lub faktycznego określonego w tym akcie w związku z jego celem (zob. ww. wyroki w sprawie Codorníu przeciwko Radzie, pkt 18 i Sadam Zuccherifici i in. przeciwko Radzie, pkt 29).

55 Należy stwierdzić, że zakaz używania nazwy „Tocai friulano" po dniu 31 marca 2007 r. ma zastosowanie w sposób ogólny i w nieograniczonym okresie czasu do wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych, mianowicie do plantatorów tego szczepu winorośli, producentów i sprzedawców danego wina.

56 Ponadto fakt, iż rozporządzenie oddziałuje na sytuację prawną jednostki nie jest wystarczający do jej wyróżnienia (postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2004 r. w sprawie T-231/02 Gonnelli i AIFO przeciwko Komisji, Rec. s. II-1051, pkt 38).

57 W istocie bowiem nawet jeśli przepis załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia, którego stwierdzenia nieważności domaga się skarżąca, może spowodować dla włoskich producentów „Tocai friulano", w tym dla Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia, poważne konsekwencje gospodarcze, identyczny przepis figuruje w tym samym załączniku w odniesieniu do tokay pinot gris, który powoduje podobne konsekwencje dla zainteresowanych producentów francuskich, ponieważ ograniczenie czasowe obowiązujące od tej samej daty odnosi się w jednym i drugim przypadku do prawa używania nazwy odmiany winorośli (zob. podobnie ww. wyrok Komisja przeciwko Antylom Niderlandzkim, pkt 77). Dlatego skutki uznane przez skarżącą jako szkodliwe dla producentów włoskich nie wyróżniają ich spośród innych zainteresowanych podmiotów gospodarczych.

58 W każdym razie nie wystarczy, by dany akt bardziej oddziaływał na sytuację gospodarczą niektórych podmiotów gospodarczych niż ich konkurentów, aby uznać, iż akt ten dotyczy ich indywidualnie (postanowienie Sądu z dnia 10 grudnia 2004 r. w sprawie T-196/03 EFfCI przeciwko Parlamentowi i Radzie, Zb.Orz. s. II-4263, pkt 47).

59 Poza tym okoliczności sprawy z wyżej wymienionego wyroku Codorníu przeciwko Radzie nie można odnieść do niniejszego sporu. W sprawie tej przepis o charakterze generalnym uniemożliwiał skarżącemu używanie graficznego znaku towarowego,

który to znak skarżący wcześniej zarejestrował i którego tradycyjnie używał na długo przed ustanowieniem spornego rozporządzenia, przez co ze względu na swe wyłączne prawo wynikające z rejestracji znaku towarowego, znalazł się on w następstwie wydania spornego rozporządzenia w sytuacji całkowicie odmiennej od wszystkich innych podmiotów gospodarczych.

60 Nie ma to miejsca w niniejszym przypadku. Z akt sprawy i pism procesowych skarżącej wynika, że nazwa „Tocai friulano" tak w rozumieniu przepisów wspólnotowych, jak również przepisów krajowych jest nazwą odmiany winorośli zawierającą w sobie oznaczenie geograficzne, a nie oznaczeniem geograficznym, które jako takie korzysta z ochrony własności intelektualnej. Trybunał orzekł bowiem, pod rządami przepisów, które obowiązywały przed wejściem w życie zaskarżonego rozporządzenia, że nazwy „Tocai friulano" i „Tocai italico" nie stanowiły oznaczeń geograficznych, lecz nazwę szczepu lub odmiany winorośli uznanej we Włoszech za nadającą się do produkcji niektórych rodzajów wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach na obszarze tego państwa członkowskiego, podczas gdy węgierskie wina „Tokaj" lub „Tokaji" są opisane za pomocą oznaczenia geograficznego (ww. wyrok w sprawie Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia i ERSA, pkt 92 i 94). Nie zostało ani wykazane, ani powołane w trakcie postępowania, że status prawny „Tocai friulano" od tego czasu uległ zmianie. Nawet jeśli skarżąca powołuje się na tradycję uprawy szczepu „Tocai friulano" we Włoszech, jak i jego wartość tak z punktu widzenia gospodarczego oraz społecznego, jak również na jego rzekome użycie jako „wspólnego znaku towarowego", nie zdołała ona w żaden sposób wykazać, że nazwa „Tocai friulano" jest własnością przemysłową i handlową bądź też własnością intelektualną. Odwołanie zatem do wyroku w sprawie Cordoníu nie ma znaczenia dla niniejszego sporu.

61 Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia, powołując się po drugie na fakt, że jej zadaniem statutowym jest ochrona interesów gospodarczych producentów wina „Tocai friulano" precyzuje, że szkoda wyrządzona przez zaskarżony przepis dotyczy wyłącznie jej, ponieważ szczep winorośli będący przedmiotem sporu jest uprawiany jedynie na jej terytorium. W tym względzie należy stwierdzić, że interes ogólny, jaki region jako jednostka właściwa w sprawach natury gospodarczej i społecznej na jej

terytorium może mieć w osiągnięciu skutku korzystnego dla jej pomyślnego rozwoju gospodarczego, nie może sam w sobie wystarczyć do uznania, że akt dotyczy jej indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Antylom Niderlandzkim, pkt 69 i postanowienie prezesa Sądu z dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie T-37/04 R Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2153, pkt 118).

62 Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia podnosi po trzecie, że jako jednostka wyposażona w kompetencje w dziedzinie rolnictwa ma uprawnienie do zmiany odpowiednich przepisów krajowych, jeżeli uzna to za stosowne, oraz że zgodnie z prawem krajowym do niej należy wybór szczepów winorośli uprawianych na jej terytorium. Pozostaje zwrócić uwagę w tym zakresie, że podział uprawnień legislacyjnych i wykonawczych w łonie państwa członkowskiego wynika wyłącznie z jego prawa konstytucyjnego i nie ma znaczenia z punktu widzenia oceny ewentualnego naruszenia interesów jednostki podziału terytorialnego przez przepis prawa wspólnotowego. W istocie bowiem w ramach porządku wspólnotowego na władzach państwa spoczywa zapewnienie reprezentacji interesu opartego na ochronie przepisów krajowych bez względu na jego ustrój konstytucyjny lub podział terytorialny tego państwa.

63 Poza tym kompetencje legislacyjne i wykonawcze przysługujące ewentualnie w państwie członkowskim podmiotowi prawa publicznego innemu niż państwo nie wyposażają go same w sobie w interes indywidualny pozwalający na dochodzenie stwierdzenia nieważności określonego przepisu materialnego prawa wspólnotowego niemającego wpływu na zakres jego uprawnień, ponieważ co do zasady osoba, której przysługują powyższe kompetencje, nie wykonuje ich w swoim własnym interesie.

64 Wreszcie tytułem uzupełnienia — twierdzenia skarżącej co do podziału kompetencji w ramach włoskiego ustroju konstytucyjnego nie są przekonywujące, ponieważ nie podejmują one kwestii szczególnej, to jest uregulowania nazw pochodzenia win. Komisja odwołuje się, bez sprzeciwu ze strony skarżącej, do orzecznictwa włoskiego

Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym uprawnienia w dziedzinie nazw pochodzenia win należą do państwa, a nie do regionów. W każdym razie przepisy krajowe w zakresie używania nazwy szczepu winorośli „Tocai friulano" zostały ustanowione aktem państwa, mianowicie dekretem ministra z dnia 26 września 2002 r. dostarczonym do akt sprawy przez stronę pozwaną.

65 Skarżąca nie może zatem skutecznie utrzymywać, że zaskarżony przepis dotyczy jej, ponieważ narusza jej kompetencje instytucjonalne.

66 Z powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie wykazała, że określony przepis zaskarżonego rozporządzenia, którego stwierdzenia nieważności się domaga, dotyczy jej indywidualnie.

67 Wniosku tego nie podważają argumenty skarżącej oparte na wymogach skutecznej ochrony sądowej i konieczności rozszerzającej wykładni przepisu art. 230 akapit czwarty WE. W istocie bowiem Trybunał orzekł, że wymóg skutecznej ochrony sądowej nie może prowadzić do zniesienia przesłanki indywidualnego oddziaływania aktu ustanowionej w art. 230 akapit czwarty WE (ww. wyrok w sprawie Unión de Pequeos Agricultores przeciwko Radzie, pkt 44 i wyrok Trybunału z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-263/02 P Komisja przeciwko Jégo-Quéré, Rec. s. I-3425, pkt 36).

68 Należy wreszcie stwierdzić, iż skarżąca nie może skutecznie powoływać się na argument wywiedziony z art. III-365 ust. 4 projektu Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy, albowiem akt ten nie ma mocy obowiązującej.

69 Z całości powyższych rozważań wynika, że nie można uznać, by przepis ograniczający do dnia 31 marca 2007 r. prawo używania nazwy „Tocai friulano", ujęty w postaci uwagi wyjaśniającej w pkt 103 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia, dotyczył Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, a tym samym, że skargę należy odrzucić w całości jako niedopuszczalną, bez potrzeby orzekania w przedmiocie zasadności innych zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Republikę Węgierską.

**W przedmiocie kosztów**

70 Zgodnie z art. 87 § 2 Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ją kosztami.

71 Ponadto art. 87 § 4 regulaminu przewiduje, iż państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Republika Węgierska, która przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

postanawia, co następuje:

**1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**

**2) Skarżąca pokrywa koszty własne i koszty poniesione przez Komisję.**

**3) Republika Węgierska pokrywa swoje własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 12 marca 2007 r.

Sekretarz — Prezes

E. Coulon — H. Legal